

от страна, в която е имало железни палешници, коне, кралици и дървени обувки и, както проникателно отбелязва Шафарик, цялата работа била нагласена, защото, разбира се, Пршемишл вече бил любовник на кралицата, конят бил обучен да го намира и да коленичи пред него, а палешникът и дървените обувки били предварително подготвен реквизит за малката драма. Единственото слабо място в тези свидетелства е името Пршемишл, което, трябва да се признае, е особено трудно за преодоляване.

Бързоходните ботуши и обувките на Петер Шлемилил, с които човек може да обиколи света, когато му скимне, имат своя аналог в една друга история. Живяла някога много красива и горда девойка, която отблъсквала един млад кандидат с всевъзможни тежки оскърбления и му заявила, че едва когато тя започне да тича след него, тогава той може се надява, че ще се ожени за нея; по същото време я срещнала бедна стара циганка, която се примолила за чифт стари обувки. На това гордата принцеса отговорила:

*„Обувки тук, обувки там;
ти ми дай две, аз чифт ще ти дам“.*

А старата циганка, която била и вещица, сурово промърморила: „Ще ти дам аз един чифт, който...“. Останалото е твърде нелюбезно, за да бъде повторено. Младежът и вещицата се срещнали, отишли заедно при обушаря и го накарали да направи изключително елегантни обувки, които били изпратени на госпожицата в дар. Какъв подарък само! В мига, в който ги обула, те понесли принцесата, *malgré elle*¹⁵⁹, над гори и долини. Много скоро тя видяла един мъж – разбира се, онзи, когото отхвърлила – да се движи пред нея. И както се пее в песента за Корковия Крак, „обувките не спряха, все крачките брояха“. Младият мъж я отвел в един самотен замък и започнал да я увещава. И тъй като била обещала, че ако някога започне да тича след него, ще се оженият, и тъй като го била преследвала цял ден, тя удържала

¹⁵⁹ Въпреки волята ѝ (фр.) – б. пр.